

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6. listopadu 2024 o **odvolání** obžalovaného: **S.H.**, narozen XXXXX, státní příslušník Ukrajiny, trvale bytem XXXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2024, č. j. 88 T 96/2024–310,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný S. H. uznán vinným přečiny ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, výtržnictví dle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a nebezpečné vyhrožování dle § 353 odst. 1, 2 písm. b), c) trestního zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že

dne 18. XXXXX 2024 v době kolem 22:00 hodin v Brně na XXXXX v bytě č. XXXXX ve XXXXX nadzemním podlaží napadl slovně a poté i fyzicky poškozené D.P.D., nar. XXXXX a mladistvé XXXXX, nar. XXXXX a XXXXX, nar. XXXXX, kteří tam byli za účelem vyklízení jednoho z pokojů, užívaného jeho spolubydlicím D., tak, že

obžalovaný po slovní roztržce kvůli zadržení koloběžky D. nejprve vulgárně poškozeným nadával a řval, následně vzal do rukou dřevěnou židli, oháněl se s ní kolem sebe a pak ji hodil směrem k M., poté vzal v kuchyni ze stolu nůž o délce čepele 20 cm, držel jej v pravé ruce, máchal s ním zejména směrem ke krku poškozených a vyhrožoval, že „je zabije, pobodá, že je mu to jedno, že půjde sedět,“ přitom se volnou levou dlaní či pěstí snažil poškozené uhodit do hlavy, případně je uchopit za krk, všichni tři poškození před obžalovaným ustupovali do ložnice z obavy o svůj život a zdraví a obžalovaného vyzývali, ať se uklidní, že už odcházejí,

obžalovaný následně chytil volnou rukou D. za krk a nožem drženým ve druhé ruce střídavě mával a mířil s ním na D. a na M., přičemž jím zasáhl M. do levého ramene; P. se obžalovaného pokusil zastavit jednou ranou pěstí do obličeje, obžalovaný poté zavrával, nejméně dvakrát promáchnul nožem směrem k poškozeným a upadnul na postel, přičemž poškozené častovali sprostými slovy; poškozený M. proti němu hodil hrnec na vaření, všichni tři vyběhli z pokoje, v němž obžalovaného zamknuli a z bytu utekli;

obžalovaný svým jednáním způsobil poškozenému XXXXX bodnořeznou ránu délky cca 2 cm, zasahující hluboko do podkoží v oblasti zevní plochy levé paže ve střední třetině, následkem čehož musel poškozený vyhledat lékařské ošetření v nemocnici, kde mu byla rána sešita; zranění jej omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu přibližně 10 dní bolestivostí a nutností dodržovat zvýšenou hygienu;

obžalovaný se tohoto skutku dopustil, ačkoliv byl rozsudkem Městského soudu v Brně sp. zn. 12 T 178/2022 ze dne 10. 2. 2023, který nabyl právní moci téhož dne, uznán vinným m.j. přečinem výtržnictví dle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku, za který a sbíhající se trestný čin mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 roků.

Za tyto trestné činy byl obžalovaný odsouzen podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnému trest odnětí svobody v trvání 2 roků, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému uložen podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku trest vyhoštění ve výměře 2 roků.

2. Proti tomuto rozsudku si obžalovaný podal v zákonné lhůtě odvolání, které písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Odvolání obžalovaného směřovalo do výroku o vině i do výroku o trestu, neboť obžalovaný považuje napadený rozsudek za nesprávný a nezákonný, kdy jeho vydáním došlo k porušení zásady *in dubio pro reo*. Podle názoru obžalovaného nebylo provedeným dokazováním bez důvodných pochybností prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu výtržnictví, zejména jeho subjektivní stránky. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný úmyslně závažným způsobem narušil veřejný klid a pořádek, nebo že by jeho jednání bylo projevem neuctivého postoje k veřejnosti. Z výpovědí svědků vyplývá, že k údajnému incidentu mělo dojít v bytové jednotce, nikoliv tedy veřejně či na místě veřejnosti přístupném, a tudíž nebyla naplněna ani objektivní stránka trestného činu výtržnictví. Obžalovaný dále poukazuje na písařskou chybu v odůvodnění napadeného rozsudku v odst. 33, kde mělo být správně uvedeno, že čin spáchal veřejně ve smyslu ustanovení § 117 písm. b) trestního zákoníku, nikoliv dle § 117 písm. a) trestního zákoníku. Ustanovení § 117 písm. b) však není možné vykládat izolovaně, ale vždy ve vztahu k předmětnému skutku, konkrétně ve vztahu k místu činu, a tomto případě nelze výkladové ustanovení § 117 písm. b) trestního zákoníku chápat tak, že se obžalovaný dopustil skutku veřejně.

Obžalovaný dále nesouhlasí se závěrem soudu o jeho vině přečinem nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, k němuž soud dospěl na základě výpovědí svědků. Obžalovaný poukazuje na výpověď svědka-poškozeného T. M., který uvedl, že svědek P. dal obžalovanému ránu do nosu nebo do oka, obžalovaný začal couvat a současně mávat nožem, kterým zasáhl poškozeného M.. Z této výpovědi nelze dovozovat úmysl obžalovaného ublížit na zdraví poškozenému, a to ani úmysl nepřímý, ale maximálně nedbalostní jednání, když se obžalovaný couváním bránil před útokem jiných osob. Poškozený M. uvedl, že zjistil, že mu krvácí ruka, až poté, co si sundal mikinu. Obžalovaný se však domnívá, že při bodnořezné ráně by si poškozený bezodkladně uvědomil, že mu bylo ublíženo na zdraví. Je tedy otázkou, zda je výpověď poškozeného věrohodná a zda ji soud I. stupně náležitě zhodnotil. Obžalovanému nebylo prokázáno úmyslné jednání a nebyla tak naplněna subjektivní stránka trestného činu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

Pokud se týká přečinu nebezpečné vyhrožování dle § 353 odst. 1, 2 písm. b), c) trestního zákoníku, tak ze svědeckých výpovědí je jednoznačné, že obžalovaný v poškozených žádnou obavu o život či zdraví nevyvolal. I v odůvodnění napadeného rozsudku je uvedeno, že svědek M. se obžalovaného nebál, usmíval se, nebral jej vážně. Obžalovaný v této souvislosti namítá, že intenzita jím uskutečněných výhrůžek nemohla dosahovat takové intenzity, aby naplnila objektivní stránku trestného činu nebezpečného vyhrožování.

Obžalovaný primárně nesouhlasí s rozhodnutím o jeho vině, přičemž uložený trest považuje za naprosto nepřiměřený. Odůvodnění uloženého trestu je velmi strohé ve vztahu k uloženému trestu odnětí svobody. Soud měl také zohlednit vysokoškolské vzdělání obžalovaného a jeho pracovitost po dobu pobytu na území ČR. Pokud by byl obžalovaný shledán vinným, považoval by za přiměřený nanejvýš podmíněný trest odnětí svobody při samé spodní hranici trestní sazby s přiměřenou zkušební dobou. Závěrem obžalovaný navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, případně aby alespoň změnil výrok o trestu.

3. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal dle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
4. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení nebylo zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozsudku, nebyl shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
5. Odvolací soud má za to, že soud I. stupně dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním na základě všech důkazů provedených u hlavního líčení, přičemž dokazování bylo provedeno v rozsahu stanoveném v § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Současně také prvostupňový soud své skutkové závěry přesně a pečlivě odůvodnil a ve svém rozhodnutí provedené důkazy zhodnotil tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Také odůvodnění napadeného rozsudku splňuje požadavky, které vyplývají z ustanovení § 125 trestního řádu, kdy se prvostupňový soud zabýval a detailně citoval v podstatě všechny ve věci provedené důkazy.
6. Obžalovaný je z trestné činnosti bez jakýchkoliv pochybností usvědčován a jeho obhajoba byla vyvrácena provedenými důkazy, a to zejména výpověďmi svědků D., M. a P., znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, a také listinnými důkazy. Soud I. stupně podrobně vysvětluje, proč uvěřil výpovědím uvedených svědků, a naopak, proč neuvěřil obhajobě obžalovaného, že žádný nůž nedržel v ruce a nikoho nepobodal. Odvolací soud se těmito závěry soudu I. stupně zcela ztotožnil a pro stručnost může odkázat na podrobné a přiléhavé odůvodnění napadeného rozsudku. K námitkám obžalovaného v podaném odvolání, kterými rozvíjí svoji obhajobu uplatněnou u hlavního líčení, odvolací soud dává následující.
7. Námitky obžalovaného, že svým jednáním nenaplnil objektivní ani subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku, odvolací soud neshledal důvodnými. Pro závěr, že čin pachatele má charakter výtržnosti, je rozhodující povaha jeho jednání, nikoliv samotné místo, kde k němu došlo. Odvolací soud má na rozdíl od soudu I. stupně za to, že obžalovaný se svým jednáním veřejně dopustil výtržnosti (nikoliv hrubé neslušnosti) tím, že napadl jiného a čin spáchal opětovně. Výtržností je na rozdíl od hrubé neslušnosti zpravidla fyzické nebo psychické násilí namířené proti osobám i věcem. Za výtržnost je možné za splnění dalších zákonem požadovaných podmínek považovat fyzické napadení jiného, k němuž musí dojít buď veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném. Veřejné spáchání trestného činu je upraveno v ustanovení § 117 trestního zákoníku, kdy dle písm. b) tohoto ustanovení je trestný čin spáchán veřejně, jestliže je spáchán před nejméně třemi osobami současně přítomnými. Musí jít o přítomnost nejméně tří dalších osob odlišných od pachatele, které jsou přítomny současně, nikoliv postupně, a jsou způsobilé vnímat jednání pachatele a chápat jeho význam či smysl. V tomto případě se obžalovaný dopustil napadení jiného v přítomnosti dalších tří osob, vůči nimž se dopustil trestného jednání, a zákonný znak skutkové podstaty přečinu výtržnictví spočívající v tom, že byl čin spáchán veřejně, zde jednoznačně naplněn byl.

8. Pokud se týká trestného činu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, obžalovaný v přípravném řízení i u hlavního líčení zcela popíral, že by měl v ruce nůž a někoho pobodal. V rámci podaného odvolání pak obžalovaný odkazoval na výpověď svědka M., z níž dle obžalovaného nelze dovozovat jeho úmysl ublížit poškozenému na zdraví, ale maximálně nedbalostní jednání, kdy se obžalovaný couváním bránil před útokem jiných osob. Této argumentaci obžalovaného však nelze přisvědčit. Svědek M. jednoznačně vypověděl, že obžalovaný nejdříve mával proti němu židli, jako by ho chtěl bouchnout, poté obžalovaný položil židli, vzal nůž a začal s ním mávat směrem ke svědkovi a D., kteří ustupovali dozadu, přičemž obžalovaný pořád mával nožem a vyhrožoval jim zabitím, chytil D. D. za krk, přičemž stále mával nožem, dokud ho nebouchl XXXXX. Svědek P. také potvrdil, že obžalovaný mával nožem, který měl v ruce, proto ho praštil a pak utekli. Obdobně vypovídal i svědek D., že obžalovaný proti nim mával nožem v ruce a vyhrožoval jim zabitím, dokud ho L. P. neudeřil. Svědek M. poté, když si sundal mikinu, zjistil, že krvácí a že ho obžalovaný bodnul. Ze všech těchto výpovědí vyplývá, že obžalovaný držel v ruce nůž, s nímž mával proti poškozeným a vyhrožoval jim přitom zabitím, poškození před ním ustupovali, obžalovaný stále proti nim máchal nožem, přičemž zranil poškozeného M.. Odvolací soud naprosto vylučuje obhajobu obžalovaného uplatněnou v podaném odvolání, že se bránil před útokem jiných osob, neboť z provedeného dokazování jasně vyplývá, že útočníkem byl právě obžalovaný. Obžalovaný se tohoto trestného činu dopustil minimálně ve formě úmyslu eventuálního ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť musel vědět, že svým jednáním, spočívajícím v šermování nožem proti poškozeným, kteří před ním ustupovali dozadu, může způsobit porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem, kterým je zájem na ochraně lidského zdraví, a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn.
9. Pokud se týká námitek obžalovaného ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. b), c) trestního zákoníku, ani tyto nebyly shledány důvodnými. Obžalovaný namítá, že z výpovědí poškozených vyplývá, že v nich nevyvolal žádnou obavu o jejich život či zdraví. Krajský soud konstatuje, že je tomu přesně naopak, protože z výpovědí poškozených vyplývá, že měli z obžalovaného strach. Svědek P. vypověděl, že se bál, že obžalovaný pobodá poškozeného M., když křičel, že je zabije, pobodá, a přitom se napřahoval nožem, proto musel obžalovanému dát ránu, aby toho nechal, poté začali utíkat a zamčeli obžalovaného v pokoji. Obžalovaný se snažil dveře vyrazit, poškození běželi až na hlavní nádraží. Svědek D. taktéž vypověděl, že měl strach, že obžalovaný někomu ublíží nožem. Pokud obžalovaný namítá, že poškozený M. uváděl, že se ho nebál, nebral ho vážně a usmíval se, tak tato část výpovědi poškozeného se vztahuje k jednání obžalovaného předtím, než vzal do ruky nůž, konkrétně když ohrožoval poškozeného židli. Obava všech poškozených vyplývá i z jejich chování, kdy poté, co jim obžalovaný vyhrožoval s nožem a zranil s ním poškozeného M., tak obžalovaného zamčeli v pokoji, obžalovaný začal dveře vykopávat a všichni poškození utekli až na hlavní nádraží. Je otázkou, proč by to dělali, pokud by z obžalovaného neměli strach. Obavy poškozených z toho, že obžalovaný někoho pobodá, se nakonec naplnily, neboť obžalovaný skutečně poškozeného M. nožem poranil a způsobil mu újmu na zdraví, což svědčí o tom, že obžalovaný své výhrůžky myslel vážně. Krajský soud konstatuje, že je zcela nepochybné, že obžalovaný svým jednáním taktéž naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. b), c) trestního zákoníku.
10. Krajský soud tedy uzavírá, že soud I. stupně učinil ve věci správná a úplná skutková zjištění, která mají oporu v provedeném dokazování, provedené důkazy řádně zhodnotil a vypořádal se s obhajobou obžalovaného, jehož odvolací námitky byly shledány zcela nedůvodnými. Ze správně zjištěného skutkového stavu učinil soud I. stupně i odpovídající závěry právní, když toto jednání obžalovaného kvalifikoval jako přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, výtržnictví dle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a nebezpečné vyhrožování dle § 353 odst. 1, 2 písm. b), c) trestního zákoníku. Výrok o vině byl proto potvrzen jako správný.

11. Odvolací soud přezkoumal i výrok o trestu uloženém obžalovanému a zjistil, že soud I. stupně při ukládání trestu přihlížel ke všem zákonným hlediskům rozhodným pro stanovení druhu a výměry trestu uvedeným v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, jakož i k přitěžujícím okolnostem, a správně ukládal obžalovanému trest úhrnný podle zásad uvedených § 43 odst. 1 trestního zákoníku, kdy nejprísněji trestný je trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, za který zákon stanoví trestní sazbu 6 měsíců až 3 léta trestu odnětí svobody.
12. Při výměře trestu soud I. stupně správně přihlédl jako přitěžující okolnosti dle § 42 písm. n) trestního zákoníku k tomu, že obžalovaný spáchal celkem 3 trestné činy a jako k přitěžující okolnosti dle § 42 písm. q) trestního zákoníku k tomu, že obžalovaný již v minulosti byl pro trestný čin odsouzen, přičemž trestné činnosti se dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení taktéž pro násilnou trestnou činnost. Přitěžující okolnosti již neumožnily ukládat obžalovanému pouze výchovný či alternativní trest, ale bylo zcela namístě uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Pokud byl ten obžalovanému tento trest uložen v trvání 2 let, tj. ve třech pětinach zákonné trestní sazby dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, nejedná se v žádném případě o trest nepřiměřeně přísný, ale jedná se o trest odpovídající charakteru trestné činnosti i osobě obžalovaného. Pro výkon trestu byl obžalovaný správně zařazen do věznice s ostrahou za splnění zákonných podmínek uvedených v § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Soud I. stupně také správně obžalovanému uložil dle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku trest vyhoštění z území České republiky na dobu 2 let, neboť obžalovaný se zde opakovaně dopouští násilné trestné činnosti a uložení tohoto trestu vyžaduje bezpečnost lidí.
13. S ohledem na shora uvedené byl napadený rozsudek shledán zcela správným a odvoláním obžalovaného zamítnuto podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c trestního řádu).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kamila Procházková

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 06.11.2024

JUDr. Monika Staniczková v. r.
předsedkyně senátu